Kız ve Rakun

Çınar BİBER

Kız ve Rakun

Çınar BİBER

Nora, akçaağaç ağaçları ve düzenli evlerle çevrili sakin bir sokakta yaşıyordu. Bir gece pencereden dışarı baktı ve verandanın ışığının altında tüylü bir misafir gördü. Siyah bir maskesi ve halkalı, gür bir kuyruğu vardı. Nora'nın kalbi güm güm attı. El fenerini kaptı ve turkuaz lastik çizmeleriyle parmak uçlarında dışarı çıktı. Rakunun parlak kehribar gözleri ona bir kez kırpıştı, sonra bir ağaca tırmandı.

Ertesi sabah Nora, en iyi arkadaşı Maya'ya gece gelen misafiri anlattı. Maya dinlerken pembe saç bandı sallanıyordu. "Mahallemizde bir rakun mu? Harika!" dedi. Nora onaylarken iki dolgun örgüsü sallandı. "Onu beslemek istiyorum," dedi Nora. "Bu gece ona bir atıştırmalık bırakacağım." Maya sırıttı. "Ben de yardım edebilir miyim?" Akşam yemeğinden sonra buluşmaya karar verdiler.

O akşam Nora küçük bir kâseye kraker ve fındık doldurdu. Rakunu gördüğü çalıların yanına koydu. Hardal sarısı yağmurluğunu giymiş, kırmızı sırt çantasını taşıyordu. Yakasındaki gümüş yıldız iğnesi ay ışığında parlıyordu. Bekledi de bekledi. Sonra yapraklardaki bir hışırtı nefesini tutmasına neden oldu. Rakun göründü, havayı kokluyordu.

Rakun yaklaştı, çentikli kulağı seğirdi. Kâseye, sonra Nora'ya baktı. Birden yumuşak bir ses, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi. Nora arkasını döndü. Kaldırımda zeytin yeşili yelek ve geniş kenarlı şapka giymiş uzun boylu bir adam duruyordu. Nazik ela gözleri ve gri sakalı vardı. "Ben Bay Elias," dedi. "Ben bir yaban hayatı eğitimcisiyim."

Bay Elias Nora'nın yanına çömeldi. "Rakunlar yabani hayvanlardır," diye açıkladı. "Kendi yiyeceklerini bulmaları gerekir. Onları beslersek, doğal yiyecek aramayı bırakıp bize bağımlı hale gelebilirler. Bu ne onlar için ne de bizim için güvenli." Nora kaşlarını çattı. "Ama ben sadece yardım etmek istedim," dedi. Bay Elias gülümsedi. "Onlara saygı duyarak yardım edebilirsin. Hadi nasıl olacağını öğrenelim."

Bay Elias yakındaki bir çöp kutusunu işaret etti. Kapağı gevşekti ve bir muz kabuğu dışarı sarkıyordu. "Rakunlar zekidir," dedi. "Kolay açılan kutuları açabilirler. Çöpümüzü yediklerinde hastalanabilirler. Ve insanlara karşı korkularını kaybedebilirler, bu da herkes için tehlikelidir." Nora rakunu düşündü. "Yani çöp kutularımızı kapalı mı tutmalıyız?" diye sordu. "Kesinlikle!" dedi Bay Elias.

Bay Elias Nora'ya bir çöp kutusu kapağının lastik bir kordonla nasıl sabitleneceğini gösterdi. Ayrıca rakunların sağlıklı yaşam alanlarına ihtiyacı olduğunu açıkladı: ağaçlar, çalılar ve temiz su. "Mahallemizi temiz ve güvenli tutarsak," dedi, "rakunlar bizim atıştırmalıklarımız olmadan mutlu yaşayabilir." Nora başını salladı. Krakerler için biraz üzüldü ama anlamıştı. "Yardım etmek istiyorum," dedi. "Bir şey yapabilir miyim?"

Ertesi gün Nora, Maya'yı aradı. "Herkese rakunları anlatmalıyız!" dedi. Bir ipucu listesi yaptılar: çöp kutularınızı sabitleyin, yabani hayvanları beslemeyin, mahalleyi temiz tutun. Maya siyah maskeli ve halkalı kuyruklu bir rakun çizdi. Nora kelimeleri büyük harflerle yazdı. "Afişler yapalım!" dedi Maya. Yeşil kanvas bez çantasını çıkardı. "Her yere asabiliriz."

Nora ve Maya mahallede dolaştılar. Kapıları çaldılar ve afişler dağıttılar. Bazı insanlar şaşırdı. "Rakunların çöp kutularını açabildiğini bilmiyordum," dedi bir komşu. Diğerleri yardım etmeye söz verdi. Nora'nın aralıklı dişli gülümsemesi her kapı çalışında daha da genişledi. "İnsanlar dinliyor!" dedi Maya'ya. "Bir fark yaratıyoruz." Maya başparmağını kaldırdı. "Takım çalışması!" diye tezahürat yaptı.

O akşam Nora ve Maya, Nora'nın arka bahçesinde bir toplantı düzenlediler. Arkadaşlarını ve komşularını davet ettiler. Bay Elias da geldi. Panosunu ve dürbününü getirmişti. "Rakunlar bizim komşularımız," dedi. "Onların alanına saygı duyarsak mahalleyi paylaşabiliriz." Nora herkese çöp kutularının nasıl sabitleneceğini gösterdi. Maya rakun yüzlü çıkartmalar dağıttı. "Mahallemizi yabani hayat için güvenli tutalım!" dedi Nora.

Birkaç gece sonra Nora rakunu yine gördü. Bu kez hiç yiyecek bırakmadı. Pencereden, sabitlenmiş çöp kutularının etrafını koklarken izledi. Açamıyordu! Rakun şaşkın göründü, sonra ağaçlara doğru tırıs tırıs gitti. Nora gülümsedi. "İyi geceler, rakun," diye fısıldadı. "Yabani ve güvende kal." Rakunun halkalı kuyruğu gölgelerde kayboldu.

Ertesi sabah Nora bahçenin yakınında pati izleri buldu. "Bak, Maya!" dedi. "Rakun geldi ama hiç atıştırmalık bulamadı. Ormana geri döndü." Maya başını salladı. "İstediğimiz de bu, değil mi?" Nora'nın gözleri parladı. "Evet! Bağımsız ve güvende." Bir tabela boyamaya karar verdiler: "Yabani Hayata Saygı Duysun—Yabani Kalsın." Tabelayı parkın girişine yakın bir yere koydular.

Bay Elias, şehirdeki yabani hayat hakkında konuşmak için Nora'nın sınıfına geldi. Nora ve Maya afişlerini gösterdi. Sınıf alkışladı. "Harika bir şey başlattınız," dedi Bay Elias. "Rakunlar ve diğer hayvanlar sizin gibi önemseyen insanlara ihtiyaç duyuyor." Nora gurur duydu. Gümüş yıldız iğnesi daha da parlak göründü. "Çalışmaya devam edeceğiz," diye söz verdi. "Her mahalle yardım edebilir!"

Yaban hayatı güvenliği projesi hakkında haber yayıldı. Kısa süre sonra başka çocuklar da katıldı. Daha fazla afiş yaptılar ve çöp kutularını kontrol ettiler. Parktaki çöpleri temizlediler. Nora'nın kırmızı sırt çantası her zaman malzemelerle doluydu. Maya'nın yeşil bez çantasında ekstra afişler vardı. Birlikte mahalleyi rakunlar ve insanlar için daha iyi bir yer haline getirdiler. "Biz bir takımız," dedi Nora. "Bir yaban hayatı takımı!"

Bir akşam Nora el feneriyle verandasında oturdu. Rakunu düşündü. Bir yerde, kendi yiyeceğini bulup yabani hayatını yaşıyordu. Gülümsedi. "Komşu olabiliriz," diye fısıldadı. "Sadece birbirimize saygı duymamız gerekiyor." Yukarıda yıldızlar pırıldıyordu. Nora, mahallesini güvende ve yabani tutmaya yardım ettiğini bilerek içinin ısındığını hissetti.

Ertesi gün Nora ve Maya parka yeni bir afiş astılar. Afişte siyah maskeli ve halkalı kuyruklu bir rakun ile "Yabani Hayata Saygı Duyun" yazısı vardı. Nora çiviyi çakarken iki dolgun örgüsü sallandı. Maya pembe saç bandını düzeltti. "Başardık," dedi Maya. Nora başını salladı. "Ve bunu yapmaya devam edeceğiz. Çünkü yabani hayvanlara saygı duymak, onları güvende ve bağımsız tutmak demektir." Kol kola girdiler ve eve yürüdüler.